

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Έδώ... Έδώ σ' έφίλησε... Ά... Άφρηέ με να πάω κάτ' απ' τ'α φίλά του Λίζα, άφρηέ με...

Μη μπροδντας να θυμωση μαζε της ή Λίζα, μη θέλοντας να λη- πθη την αδελφή της, άποσιε στην άγκαλιά της, αστισμένη. Μέσα στην ψυχή της άρχισε να γεννιέται ένας μεγάλος φόβος για τη Λίνα. Δέν ήταν έρωτας αυτός που άισθανότανε για τ'ό Βρανά. Ήταν τρέλλια, ήταν πάθος τυφλό και άσυχρότητο...

Κ' ή Λίνα τη φίλοσε, τη φίλοσε διαζώσε, βογγώντας με ήδυ- κάθια, κοινασπιανοντας, άφροντας γλυκά ξεφαντά άπολασώσε.

— Άγάτη μου!... Χριστάρι μου!... Γλυκέ μου!...

Έξαφνα τ'α μάτια της αντίστροφο τ'ό προσηγμένο βλέμμα της Λίζας και σταμάησε. Συνασθάνησε την παραφορά της και την ή- ανξε ή ντροπή. Τά χέρια της πέσανε κάτω άτονα. Τ'ο κεφάλι της έγειρε στο στήθος της. Κ' άρχισε να κλαίει, να κλαίει, με δυνατά αναμειλιχτά, πούσαναν τ'ο κορμί της να σταράη...

Ή Λίζα τη λυπήθηκε. Της χάμωσε τ'α μαυλιά και της ειπε : — Μην κλας, Λίνα. Μην κλας, φτωχή μου αδελούδι!... Έτσι είνε ή άγάπη. Μας βλατώνονται, μας τρελλάνει και όάν ξεφρονις τη κόνουμε. Αυτό γίνεται, φρονιέται, την πρώτη φορά. Έπειτα... Έ- πειτα σιγαλάει κανείς. Τ'ο μεθόσι είνε ελαφρότερο... Έρχονται ή άπογοητώσεις, ή πίκρες...

Ή Λίνα ήήρασε σιγά—σιγά. Γύρισε όωτερα στην αδελφή της και της ειπε :

— Λίζα, θέλω να τόν δω. Δέν ξερω τί μου συμβαίνει. Και τί πο- στώσω και ντρέσονται, μα καί πο- θά να βρωθω κοντά του. Πέζ μου τί να κάω... — Ό,τι σου λέει ή καρδιά σου, Λίνα. Άλλωσ ό Γιώργος θά άδη άπ' τ'ό σπίτι. Θα πάω τη μαμά και θά φρω νωρίτερα. Έ- ται θά σε βω μόνη σου...

— Ό, Λίζα, τρέμω!...

Δέν γίνεται διαφορετικά, Λίνα μου. Έπειτα έχω άπόλυτη εμπιστοσύνη στο Γιώργο. Και σ' είνε τόσο φρόνηη!...

— Ό, Λίζα, τρέμω!...

Δέν γίνεται διαφορετικά, Λίνα μου. Έπειτα έχω άπόλυτη εμπιστοσύνη στο Γιώργο. Και σ' είνε τόσο φρόνηη!...

Ή Λίνα ειχε πάρει στα χέ- ρια της τ'ό χέρι της αδελφής της και τ'ο φίλοσε... Ή καρδιά της χτεπώσε δυνατά, σάν κοιλί που πιάνεται στα βρόγια. Ένα γλυ- κό μουδιασμα ειχε άλλοθιέ σ' όλο της τ'ο κορμί. Τ'ο μετόπι της έκαυε, τ'α μάγουλά της ή- σαν κόκκινα σάν τριαντάφυλλα...

Ήθελε να μιλήση, να μιλή- ση, να π'ή ένα σωρό λόγια για την άγάτη, μα ή φωνή της πνιγότανε στο λάρυγγά της.

— Λίνα μου, πλάγισσε λίγο, της ειπε ή Λίζα.

— Ναί, αδελφούδι μου, θέλω να ήουχάσω. Είμαι τόσο, άχ, τόσο κορμασμένη!... Θέλω να ξεπλώσω και να νερσέτω με κλειστά τ'α μάτια, χωρίς να κοινοηται...

— Ός να σ' άφήσω μόνη;

— Όχι άκόμα. Θα καθήσω στο τραπέζι να ταμπήσω κάτ'ι, για να μ'ην άνησυχόση ή μαμά...

Ή κ. Αναρδή όμως δέν ήταν τόσο άφελής. Ειχε καταλάβει, ότ' από τ'α τ'α χόρς της, ή Λίζα, άγαθόνε τ'ό Βρανά. Δέν έφερονε ό- μως κανένα έπιπόδιο. 'Ο Βρανά δέν ήταν καλός γαμπρός. 'Ο δου- λειός του πήγαιναν καλά. Γιατί να χαλάση ένα τόσο είνουζό ει- δόλλιο;

Ή Λίνα κάθησε στο τραπέζι, προσποιήθηκε π'ως τρώει κ' έπειτα τραβήχτηκε στην κάμαρά της, λέγοντας π'ως έχει πονοκέφαλο.

Ή Λίζα, που μήρη σε λίγο εκεί για να διη τ' γίνεται, βήρηε τη Λίνα πλαγιασμένη... Κοιμότανε... Ίσως γαί, ίσως και όχι. Ειχε τ'α μάτια της κλειστά, τ'ο πρόσωπό της φρεγγολούσε από ευτυχία και τ'α χείλη της μωκνίζοναν κάθε τόσο, για να ψιφισίοναν ένα δνομα: — Γιώργο... Γιώργο...

Ή Λίζα βγήκε από έξω σιγά—σιγά και πήγε στην τραπεζαρία. Ή μητέρα της καθόταν άκόμα στο τραπέζι, κατά την παλιά της συνήθεια, και διάβαζε έφημερίδα.

Ή Λίζα κάθησε κοντά της μα άνοιξε ένα βιβλίο με σήχους. Ή καρδιά της πονούσε κ' ήθελε να ξεράση, μα δέν τ'ο κατορθώνε.

— Λίζα, της ειπε έξαφνα ή μητέρα της, άφροντας την έφημερί- δα, κοιμήθηκε ή Λίνα;

— Ναί, μαμά.
— Δέν πιστεύω νάχη τίποτε σοβαρό...
— Όχι, μαμά.

— Σ'ό, παιδί μου, είσαι μα χαρά, δέν είν' έτσι; Είσα γαρή, δροσερή... κ' ευτυχισμένη.

Ή κ. Αναρδή τόνισε ιδιαιτέρως τη λέξη ευτυχισμένη.

Ή Λίζα κατάλαβε άμείσος τί έννοουσε ή μητέρα της. Επαιξε ένα στεναγμό κ' άπάντησε:

— Ναί, μαμά.

— Είσαι πολύ ευτυχισμένη, Λίζα, έμολόγησε το... Γιατί δέν μοί άπαντάς; Μήπως πέφτω έξω;

— Όχι, μαμά, όδωρη έχω. Είμαι πραγματικά ευτυχισμένη.

— Έχω την άγάτη σου και την άγάτη της Λίνας, τί άλλο θέλω...
— Μόνον αυτό;

— Τί θές να της, μαμά;

— Μόνον έγω κ' ή αδελφή σου σ' αγαπούσε; Μόνον έμιά αγα- πάς; Για ρώτησε καλύτερα την καρδιά σου... Λοιπόν... Έλα, μιν είσα παιδί, άπάντησέ μου. Είσ' έρωτευμένη!...

Ή Λίζα θέλησε να τη κάτ'ι, μα δέν ήτοσσε. Ένας λυγρός την έπνιξε. Τ'ο στήθος της φούσωσε. 'Ο πόνος της τραχίωσε μέσα της. Σηκώθηκε άπόσπια επάνω κ' έτρξε στην κάμαρά της, κλαίοντας σάν μωρό παιδί.

Ή κ. Αναρδή δέν την ένόχλησε. Κόνησε τ'ο κεφάλι της, χαμ- νελώντας με καλωσύνη και ψι- θύρισε :

— Δάσρα της άγάτης!...

Δάσρα γλυκά... έρωτικά...

Δέν ειχε καταλάβει, δέν μπορούσε να φαντασθή τί τρα- γωδία παίζοναν στην καρδιά της χόρς της...

Την άλλη μέρα τ'ο άπόγε- νμα, ή Λίζα έπεισε τη μητέρα της να πάνε να δούνε κάποια σσγγενή τους.

Ή Λίνα προσποιήθηκε π'ως έχω πονοκέφαλο.

— Πρέπει να ρθης μαζί μας, της ειπε ή μητέρα της.

— Όχι, μαμά, δέν περδζει, ειπε ή Λίζα ελευθαιόντας. Άς μείνη στο σπίτι, αφού είνε ά- διάθετη.

Ή κ. Αναρδή δέν έπέμεινε περισσότερο. Πήρε τη Λίζα και άφγανε.

Ή Λίνα έμεινε μόνη της.

Τώρα πειτα όμως τ'α ειχε χά- σει, ειχε μετανοώσει γι' αυτό

Τ'ο πρόσωπο της Λίνας φρεγγολούσε από ευτυχία...

πούηνε. Έκανε σάν τρελλή... Π'ως θά μπορούσε ν' αντίκρσση τ'ό Βρανά, μόλις θάρτανε σπίτι, π'ως θάρτανε μαζί του;

— Όχι, όχι, δέν ειχε τη δύναμη, δέν ειχε τ'ό θάρρος. Θα τάχανε, θά υπερδενύταν ή γλώσσα της, θ' άρχιζε τ'α κλάματα ίσως. Καλύτερα να τόν άποφύγη.

Ένας τρελλός φόβος την ειχε πιάσει, μα τρομερή άγωνία την έπνιγε. Τ'ο σπίτι καθόταν στην ψυχή της. Και χωρίς να χόση καθ'ό άρχισε να ντινεται, άποφασισμένη να φύγη.

Π'ο θά πήγαινε; Δέν τ'ο ειχε σκεφτεί. Ίσως εκεί που ήταν κ' ή μαμά της με την αδελφή της. Ίσως να ήριζε άσκατα στους δρό- μους. Άς πρδφτανε μονάχα να φύγη, να φύγη...

Έκείνο που τόσο ποθούσε, εκείνο που νειρεύοντανε, την τρούαξε τότε, την άνωστάτωνε...

Ειχε σταθεί μπρός στον καθρέφτη και φουρούσε τ'ο κατέλλο της, δ- να άνωσε βήματα στη σάλλα, βαρεά άνδρατά βήματα...

Ή καρδιά της σταμάτησε. Της κόπησε ή πνοή...

Ποιός ήταν;

Φώναζε την ύπρητρια. Μα ή ύπρητρια βρισζότανε κάπου έξω, στη γειτονιά. Έτσι βήρηε ό έπισκέπτης την πόρτα άνοιχτή και μπησε. Για ν' άνεβαινη δε τόσο ελευθера, ασφαλώς ήταν αυτός, ό Βρανάς...

Ή Λίνα έβγαλε γρήγορα—γρήγορα τ'ο κατέλλο της και τ'ο πέταξε πάνω σ' ένα κάθισμα. Σωριάστηκε όωτερα κ' ή ίδια σε μα πολυθρόνα, μα έχοντας τη δύναμη να κνήη κ' ένα βήμα.

Τά βήματα προζήρησαν και σταμάτησαν στην τραπεζαρία. Μιά καρέκλα μετακινήθηκε. Κάποιος κάθησε εκεί και περιέμεινε...

(Άκολουθεί)